

12.4.2023

ÁLLÁSFOGLALÁSI INDÍTVÁNY

a B9–0013/2023. és B9–0014/2023. számú szóbeli választ igénylő kérdéshez

az eljárási szabályzat 136. cikkének (5) bekezdése alapján

a megkülönböztetés elleni küzdelemről az EU-ban – a megkülönböztetés tilalmáról szóló, régóta várt horizontális irányelvről (2023/2582(RSP))

Jaak Madison, Tom Vandendriessche, Nicolaus Fest, Patricia Chagnon, Philippe Olivier
az ID képviselőcsoport nevében

B9-0202/2023

Az Európai Parlament állásfoglalása a megkülönböztetés elleni küzdelemről az EU-ban – a megkülönböztetés tilalmáról szóló, régóta várt horizontális irányelvről (2023/2582(RSP))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 2. cikkére,
 - tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 19. cikkére,
 - tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20., 21. és 23. cikkére,
 - tekintettel a személyek közötti, faji vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló, 2000. június 29-i 2000/43/EK tanácsi irányelvre¹,
 - tekintettel a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre²,
 - tekintettel a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelvre³,
 - tekintettel a személyek közötti, vallásra vagy meggyőződésre, fogyatékoságra, életkorra vagy szexuális irányultságra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló tanácsi irányelvre irányuló, 2008. július 2-i javaslatra (COM(2008)0426) (a megkülönböztetés tilalmáról szóló horizontális irányelv);
 - tekintettel a Tanácshoz és a Bizottsághoz intézett kérdésekre, amelyeknek tárgya a megkülönböztetés elleni küzdelem az EU-ban – a megkülönböztetés tilalmáról szóló, régóta várt horizontális irányelv (O-000010/2023 – B9-0013/23 és O-000011/2023 – B9-0014/23),
 - tekintettel eljárási szabályzata 136. cikkének (5) bekezdésére és 132. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel az Európai Unió és tagállamai kezdettől fogva elkötelezték magukat a törvény előtti egyenlőség és a megkülönböztetés tilalma mellett; mivel kivételezni bizonyos csoportokkal és kedvezményes elbánásban részesíteni őket ellentmond a törvény előtti egyenlőségnek, ami még nagyobb megosztottságot eredményezhet a társadalmunkban;
- B. mivel a megkülönböztetés tilalmáról szóló horizontális irányelvre irányuló bizottsági

¹ HL L 180., 2000.7.19., 22. o.

² HL L 204., 2006.7.26., 23. o.

³ HL L 303., 2000.12.2., 16. o.

javaslat 2008 óta függőben van a Tanácsban; mivel az EUMSZ 19. cikke értelmében a Tanácsnak egyhangúlag kell határoznia arról, hogyan küzdjön a megkülönböztetés ellen;

- C. mivel több tagállam kétségbe vonta, hogy szükség lenne a Bizottság javaslatára, mert úgy vélik, hogy az számos ügyben nemzeti hatáskört sért és ütközik a szubszidiaritás és az arányosság elvével;
 - D. mivel 2019. április 16-án a Bizottság jóváhagyott egy közleményt (COM(2019)0186), amely rávilágít a védelemmel kapcsolatos hiányosságokra, és javaslatokat tesz a megkülönböztetés tilalmát érintő döntéshozatal megkönnyítésére a minőségi többségi szavazás megerősítése és a rendes jogalkotási eljárás alkalmazása révén;
 - E. mivel a Parlament által közzétett 2022. őszi Eurobarométer-felmérés kimutatta, hogy az európaiak 93%-a számára a megélhetési költségek növekedése a legégetőbb probléma, amelyet a szegénység és a társadalmi kirekesztés veszélye követ (82%); mivel sehol nem esik említés arról, hogy az európai polgárok aggódnának a hátrányos megkülönböztetés miatt;
1. úgy véli, hogy a törvény előtti egyenlőség és a megkülönböztetés tilalma olyan közös alapértékek az EU-ban, amelyek szilárdan benne foglaltatnak az uniós szerződésekben, az Európai Unió Alapjogi Chartájában, és a másodlagos jogban;
 2. emlékeztet arra, hogy minden egyes tagállam nemzeti alkotmánya és másodlagos joga a nemzeti jogrendben alapelveként rögzíti a megkülönböztetés tilalmát és a törvény előtti egyenlőséget;
 3. hangsúlyozza, hogy az EU világviszonylatban élen jár a nemek közötti egyenlőség terén;
 4. megjegyzi, hogy az egyenlőség és a megkülönböztetés tilalmának elvét elegendő mértékben szabályozzák már uniós szinten a különféle irányelvek; úgy véli, hogy a 2008-as bizottsági javaslat megismétli a faji egyenlőségről szóló irányelvben (2000/43/EK irányelv), a foglalkoztatási egyenlőségről szóló irányelvben (2000/78/EK irányelv), az egyenlő bánásmódról szóló átdolgozott irányelvben (2006/54/EK irányelv), valamint számos egyéb irányelvben már fellelhető rendelkezéseket a megkülönböztetés tilalmáról;
 5. úgy véli, hogy a Tanácson belül nincsen meg a megkülönböztetés tilalmáról szóló horizontális irányelv elfogadásához szükséges politikai konszenzus, mivel a kezdeményezés 2008 óta jogos aggódalmak miatt van függőben a Tanácsban; hangsúlyozza, hogy a Bizottság ragaszkodása az irányelvhez egyértelmű jele annak, hogy nem veszi tekintetbe a tagállamok helyzetét és szuverenitását, csupán a saját politikai céljai népszerűsítésében és előmozdításában érdekelt;
 6. sajnálattal veszi tudomásul, hogy az EU és az uniós intézmények hajlamosak túl nagy figyelmet fordítani a másodrendű témákra, miközben nem foglalkoznak eleget az átlagpolgárokat érintő súlyos problémákkal;
 7. nyomatékosítja, hogy a kvótarendszerek, amelyek statisztikai alapon igyekeznek

egyenlőséget teremteni, többet ártnak, mint használnak, és aláássák az egyenlő jogok biztosítására irányuló több évszázados munkát; úgy ítéli meg, hogy ha demográfiai adatokhoz kötik a nemek képviselőit, azzal alábecsülik a nőket, akik a nemüktől függetlenül, a saját érdekeik alapján is maximálisan képesek vezető pozícióba jutni; hangsúlyozza, hogy minden embert a saját érdekei és képzettsége, nem pedig a neme alapján kell megítélni és jutalmazni,

8. azt a nézetet vallja, hogy ha az egyének és csoportok közti eltérésekre koncentrálnak, azzal nem enyhítik, hanem éppenséggel tovább súlyosbítják a hátrányos megkülönböztetést; megjegyzi továbbá, hogy ha az eredmények egyenlőségére koncentrálnak, azzal aláaknázzák az egyéni döntéshozatalt, amely a szabad társadalom alapfeltétele;
9. nyomatékosítja, hogy az EU-nak meg kellene maradnia kormányközi szervezetnek, amely tiszteletet és megbecsülést tanúsít a tagállamok közötti különbségek iránt; kitart amellett, hogy az uniós intézmények kötelesek tiszteletben tartani az arányosság elvét és tartózkodni attól, hogy ráerőltessék a saját ideológiai programjukat a tagállamokra és az európai polgárokra; ennek szellemében elutasít minden minősített többségi szavazásra irányuló törekvést a Tanácsban és megismétli, hogy bizonyos területeken az egyhangú szavazás az egyik fő követelménye a békés és sikeres európai együttműködésnek;
10. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a tagállamoknak és a Bizottságnak.